

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE

PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van

«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN

(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

HET SCHUIM DER AARDE

De tijden veranderen. En toch is er bij slot van rekening niets nieuws onder de zon. Beurzensnijders, tussendoor moordenaars, zoals Cartouche met zijn zware revolvers, hebben plaats voor gentlemen-inbrekers gemaakt, als Serge de Lenz met een vernikkeld materiaal dat hij gemakkelijk in zijn portefeuille bergen kan.

Wanneer men zich eenmaal heeft bekwaamd in het openen van deuren en reiskoffers, van meubels en brandkasten, dan komt een

tijdperk dat men bij een of andere bende aangesloten is om de nodige ondervinding op te doen ; daarna wordt men meestal een boosdoener, die op zijn eentje werkt. Medeplichtigen zullen zulks zijn, zonder het zelf te vermoeden. In de regel zijn het dienstboden uit goede huize of werkzaam in het hotelbedrijf, ambachtslieden die herstellingswerken uitvoeren, meiden die men het hof maakt om bij nacht, zonder enig gevaar, in de huizen te kunnen dringen waar men een slag wil slaan. De juwelen, die men aldus gapt, worden uiteengenomen en het edel metaal gesmolten. Waarden worden te Londen bij de verhelers

van Whitechapel tegen het tiende van hun gekwoteerde waarde aan de man gebracht.

De meest bedreven inbrekers worden over het algemeen de zozeer te duchten « hotelratten ». De « hotelrat » reist naar de ene of andere badstad en neemt er zijn intrek in het weelderigst hotel. Gedurende verschillende dagen gaat hij het doen en laten van de klanten na, tot het ogenblik gekomen is, dat hij zijn slachtoffer gekozen

heeft. Wanneer dit geschied is, zal hij het er op aanleggen om een kamer te bekomen, gelegen naast die van de persoon die hij zoekt leeg te schudden.

Zijn eerste werk bestaat erin het veiligheidsslot los te schroeven. Ofwel zal hij twee kleine gaatjes in de deur boren, langswaar hij een dunne ijzeren draad kan glijden om het slot open te trekken. Zelfs indien hij het nodig oordeelt zal hij een gaatje in de muur aanbrengen, ter hoogte van de plaats waar het bed staat. Langs dit gaatje kan hij een slaapmiddel verstuiven.

Twee uur in de morgen. Alles slaapt in het hotel. Hij heeft een zwartzijden trui aangetrokken die hem om het lijf spant. Hij glijdt, zonder het minste lawaai te maken, zijn kamerdeur uit. Hij draagt enkel met zich mee een masker om te chloroformeren, een « matrak » in caoutchouc, een elektrische lamp en een ouistiti — (een soort van zeer sterke stalen knipschaar).

Wordt zijn slachtoffer wakker, dan zal hij geen sekonde aarzelen en hem met de matrak neerkloppen. Is de buit in zijn bezit dan verdwijnt hij met de eerste trein of met zijn luxeauto.

Meestal laten de hotelratten geen sporen na. Zij zijn voorzien van gummihandschoenen. Bovendien zijn zij vaak meesters in de grimeerkunst. Zij slaan slechts grote slagen. Daarna volgt een hele periode van rust, tijdens dewelke zij met de lieden uit de rijke wereld omgaan. Zij zijn lid van vele gesloten gezelschappen, bezoeken de speelzalen. Meestal is de politie tegenover hen ontwapend. Zulks is het gevolg van de kleine kredieten, die ter beschikking van de speurders gesteld worden. Buitendien stuiten zij op het stilzwijgen van de hoteliers en van hun personeel, die vrezen dat de publiciteit die gegeven wordt aan gevallen van diefstal in hun instelling bedreven, de klanten zou verwijderd houden.

Een van de knapste speurders ontbeet vóór enkele tijd met een bekend journalist in het Palace Restaurant van de Place de l'Etoile te Parijs. Bij het dessert naderde een gentleman de tafel, waar de speurder aangezeten was. Hij was danig voorkomend voor de gerechtsdienaar. Deze presenteerde de gentleman aan zijn compagnon :

— Graaf de V.

Banaal gesprek maar met een mondain tintje. Politiek, renpaarden. Toen de edelman zich verwijderen ging liet de speurder, zonder er de schijn van aan te nemen, de vraag van zijn lippen vallen :

— Zijt ge voor lange tijd opnieuw Parijzenaar geworden ?

— Neen, toch niet, ik vertrek overmorgen naar het Zuiden... Zal ik u daar ontmoeten ?

— Natuurlijk... aangezien u daar zijn zult.

De graaf glimlachte ietwat schertsend, waarbij hij zijn scherpe tanden ontblootte. Dan keerde hij zich om en vertrok terwijl hij zijn monocle opzette.

— Zijn ware naam, sprak de speurder, Ettore Modiano. Vijftien jaar reeds tracht men hem te betrappen, zonderdat men er in slaagt. Hij stal het kostbaar halssnoer van prinses Yan...ki. Dat gebeurde in een hotel te Chimiez. En toch zat ik hem op de hielen. Maar die hotelrat onder de hotelratten glipte mij eens te meer tussen de vingers.

Een maître d' hotel bracht een glas dat niet gevraagd was. De speurder bedankte en glimlachte :

— Zie het glas waaruit hij een likeurtje dronk en dat een van mijn agenten bemachtigde. Niet het minste spoor van vingerafdrukken. Zijn vingers zijn ingestreken met collodion. Een vooruitziende jongen !

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

SILVAIN VAN DER GUCHT

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

door

SILVAIN VAN DER GUCHT

(Vervolg)

— Ach, de goedzak wil dit niet weten, en als er hem iemand over het gedrag van zijn vrouw onderhoudt, scheldt hij hem voor kwaadspreker uit.

Het gesprek bleef daarbij, ik ledigde mijn glas, betaalde de bazin en verliet de herberg.

Enige dagen daarna glinsterde de zon zo schoon aan de hemel en verguldde zo prachtig de reeds vallende bladeren van de bomen, dat ik mij niet kon weerhouden, de heerlijkheid van een prachtige herfstdag buiten de stad te gaan bewonderen.

Ik nam ditmaal een andere richting en bevond mij weldra onder het lommerig geboomte.

Na enige tijd te hebben gewandeld, kwam ik aan een aardeweg, die met kronkelende bochten naar de voornoemde windmolen leidde. Daar ik op het ogenblik geen geld op zak had om in een herberg te gaan, zette ik mij tussen het schaarhout, op geringe afstand van het wegeltje op het gras neer om een weinig te rusten.

Terwijl ik daar zat, zag ik Joris Step aankomen, die zijn ezel voortdreef, geladen met twee zakken bloem. Het toeval wilde juist dat hij rechtover mij met zijn beest stilhield, om uit te blazen. Ik dacht aan wat de bazin mij gezegd had en de lust be kroop mij om het baldadig wijf van Joris te straffen.

— Maar, viel Polfriet hem in de rede, waart gij wel overtuigd dat de woorden van de bazin waarheid waren ?

— Zeker, mijnheer, daar ik het feit ook van andere personen had horen zeggen. Ik zette mij dan in gereedheid en als de goede sukkelaar tot de ezel naderde en hem met zijn stok meende aan te prikkelen om voort te gaan, liet deze een zware zucht, die hij uit het diepste van zijn borst scheen op te halen.

— Is dit zuchten voor een ezel ! sprak Joris verwonderd.

— Al ben ik diep ongelukkig, deed ik de ezel antwoorden, het is echter niet uit persoonlijk verdriet, dat ik zucht, maar om uw dwaasheid.

Joris was zo verschrikt, toen hij de ezel van zijn meester hoorde spreken, dat hij schielijk verbleekte en zijn benen onder zijn lichaam beefden.

— Wees niet bang, hervatte de ezel, mij te horen spreken ; ik was destijds een advocaat, en ben om een grote zonde verwenst om negen jaar ezel te zijn ; alle drie jaren mag ik gedurende vijf minuten spreken en het is nu juist mijn tijd.

Joris Step was zo verbaasd, dat hij niet antwoorden kon.

— Vooraleer de spraak mij begeeft, hervatte zijn langorige gezelschap, en niettegenstaande ik door u al menigmaal onverdiend afgeranseld werd, zal ik u iets verklaren, waar gij uw nut kunt uit trekken, indien gij wilt... Joris Step, gij hebt een slechte en verkwisten-de vrouw ; terwijl gij werkt en slaapt, bedrinkt zij zich met enige andere slechte vrouwen, haar gezellinnen, en wanneer gij 's avonds

na acht uur thuis komt, en zij door overdaad reeds in het bed is gekropen, maakt zij u wijs dat zij ongesteld is. Zijt gij een man van eer en wilt ge gelukkig wezen, bestel dan spoedig de twee zakken bloem, die op mijn rug liggen, neem een stok en begeef u dadelijk naar huis ; het is nog vroeg in de namiddag, en uw vrouw is heden bezig uw zuurgewonnen geld met andere vrouwen te verbrassen. Gij moet... Ach, ach, ik zou u nog iets moeten zeggen... maar neen... de stem begeeft mij... Zo... tot over drie jaar.

Jan Kokie ging voort met vertellen, terwijl hun paarden op stap gingen.

— Na aldus gesproken te hebben, vervolgde hij, zweeg de ezel, en de sukkelaar van een muldersknecht viel bijna in onmacht van schrik. Echter kwam hij spoedig tot bedaren en overwoog alles wat de ezel hem gezegd had. Spijtig dat de ezel niet verder spreken kon, en hij aldus alles zou vernomen hebben. Doch beter iets dan niets, en de stumper, zijn pet afnemend, sprak tot zijn ezel :

— Mijnheer de advokaat, ik dank u voor uw goede raad en vraag u tevens vergiffenis u zo dikwijls onrechtvaardig geslagen te hebben.

Het dier, niet gewoon zo vriendelijk toegesproken te worden, keek omhoog, neus en lippen optrossend, en Joris beantwoordend, nu, zonder mijn hulp, met het gewone liedeken van : Hier, ha, ik... aan, brrrr, dat de bijgelovige knecht aanspoorde niet langer werkloos te blijven...

Polfriet lachte hartelijk om 't verhaal van zijn guitige lijfknecht.

— En wat gebeurde er verder ? vroeg hij.

— Wat er verder gebeurde, mijnheer ? Een half uur nadien had hij reeds de twee zakken afgeleverd, de ezel naar de molen geleid, en liep naar huis, met een razende gramschap in het lijf en een dikke knuppel in de hand. Nu was het blijspel uit en begon het treurspel. Hij vond inderdaad zijn vrouw met de klappeien, haar vriendinnen, taterend, taterend en zingend, juist zoals de ezel gezegd had, en begon duchtig in de hoop te ranselen. De vreemde vrouwen namen kermend de vlucht, maar zijn wederhelft, niet bevroren zijnde, vloog hem naar 't gezicht. Joris Step was ditmaal een leeuw van woede, geen paard zou hem getemd hebben. Hij gaf zijn vrouw zulke geweldige slag in de zijde, dat het mens ten gronde stortte en zich deerlijk bezeerde.

— Ha, dat ging te ver, merkte Polfriet op.

— Dit denk ik ook, meester, en toen ik dat alles vernam, beklagde ik mijn buikspraak... des te meer, daar de gevolgen nog droeviger werden.

— Nog droeviger ?

— Zeker. Op het gerucht kwamen de burens toegesneld ; ze meenden dat er een moord ging gebeuren en Joris Step werd ontwapend en vastgebonden. Ware nu daarbij alles nog gebleven... Maar het voorval kwam ter oor van de schout en Joris moest vóór hem verschijnen. Hij legde al de schuld op de ezel van zijn meester, eerstjds advokaat geweest, zegde hij, die om de drie jaar vijf minuten spreken mocht, en die hem die raad had gegeven.

(Wordt vervolgd).